

Annabel Monaghan

Romantiška istorija, neapsimetanti,
kad meilės saldumo neapkartina
kasdienybės iššūkiai!

Nora nukrypsta nuo scenarijaus

Annabel
Monaghan

Annabel Monaghan

Iš anglų kalbos vertė
Laura Vilčinskaitė

Nora nukrypsta nuo scenarijaus

 svajonių knygos
2023

Tomui

1

Šiandien atvyksta Holivudas.

Neprarasiu savo namo.

Šitos dvi mintys kyla tą pačią akimirką, kai saulė ima šviesti į kambarį. Man jau sumokėta už scenarijų, o papildoma suma už tai, kad leidau jiems filmuoti čia, į banko sąskaitą įkris vidurdienį. Sudie, nesumokėta namo paskolos įmoka. Kas galėtų pagalvoti, kad būtent Beno sprendimas atsisveikinti su manimi visiems laikams visa šitai padarė įmanoma. Neįsivaizduoju, kaip šiandiena galėtų tapti dar puikesnė. Iššoku iš lovos, pasičiuopu patį storiausią rytinį megztinį ir nulipu žemyn. Įsipilu kavos ir išeinu į verandą pažiūrėti, kaip kyla saulė.

Visad galvoju: kad ir kas iš manęs nusipirktų šį namą, būtinai panorės jį nugriauti. Namui virš šimto metų, viskas sulūžę. Sausį visuomet tuo pat metu tiesiai į virtuvę ima pūsti vėjas, todėl tenka ant durų staktos lipniaja juosta pritvirtinti vilnonę antklodę. Grindlentės įlinkusios, name yra tik du vonios kambariai – ir abu antrame aukšte. Kiekviename

miegamajame įrengtos spintos, tačiau aiškiai sumanyta jose laikyti po šešis drabužių rinkinius ir visų geriausia, jeigu juos nešiotų itin smulkūs žmonės. Benas turėjo visą nusiskundimų namu sąrašą, kuriuo mėgdavo su manimi kiekvieną dieną dalintis, o man niekaip nepavykdavo nusi-kratyti minties, kad iš tiesų jis skundžiasi manimi.

Šitas namas tikra tragedija, tas tiesa. Bet aš jį pamilau, vos tik pirmą sykį pažvelgiau tolyn ilga, vingiuota, prie namo vedančia gatvele. Abiejose jos pusėse kerojantys magnolijų medžiai per viduriuką susiglaudžia, taigi dabar, balandžio mėnesį, važiuoji rausvų žiedų tuneliu. Kai išnyri į pagrindinę gatvę, pasijunti, tarsi būtum iš vieno pasaulio staiga perkeltas į kitą, lyg bažnyčią paliekanti nuotaka. Ir kai išvyksti nusipirkti pieno, ir kai grįžti namo, jautiesi it gavęs dovaną.

Namą pastatė britas gydytojas Džordžas Ferklotas, gyvenęs Manhatane ir į Lorel Ridžą atvykdamas tik vasarą – tai paaiškina, kodėl namas visiškai nepritaikytas žiemai. Jis statytas mėgautis dienomis, kai oro temperatūra siekia dvidešimt šešis laipsnius ir daugiausia laiko leidžiama kieme. Įsivaizduoju, kad Džordžas sklypą kūrė kaip koks maestro, sodindamas magnolijas ir po jomis forsitijas, planuodamas šitaip pranešti apie atkeliaujantį pavasarį. Po ilgos pilkšvos žiemos šie pirmieji rausvi ir geltoni žiedeliai sušuktų: „Prasideda!“, o atėjus gegužei jie pažaliuotų drauge su likusia kiemo augmenija ir greit užleistų svarbiausią vietą pražystantiems bijūnams ir hortenzijoms.

Žinojau padarysianti viską, kas įmanoma, kad tik galėčiau čia apsigyventi, kai pamačiau galiniame kieme įrengtą

arbatos namelį. Tai nedidukas statinys, kurį gydytojas užsakė būtent oficialioms arbatos gėrimo ceremonijoms. Namas apkaltas netvirtomis baltomis lentomis ir turi besilaupančias juodas langines, o arbatos namelis sumūrytas iš pilko akmens ir uždengtas skalūno plokštelėmis. Viduje stovi nedidelis židinytis, sienas dengia ažuolinės plokštės. Atrodo, tarsi daktaras Ferklotas būtų ištiesęs ranką skersai jūrų ir iš Anglijos kaimo pasičiupęs tipinį to krašto būstą. Gerai atsimenu: kai su Benui įėjom, jis namelį pavadino „pašiūre“. Nekreipiau į tai dėmesio – taip jau tenka daryti, kai nenori sugriauti santuokos.

Patį pirmą rytą šiuose namuose atsikėliau sulig ankstyva šviesa, mat dar neturėjome užuolaidų, ir nusinešiau kavos puodelį į verandą. Tąkart saulėtekis mane pribloškė kaip niekada iki tol gyvenime. Dar nebuvo šio namo regėjusi šeštą rytą, nė nežinojau, kad jis atsuktas į rytus. Toji patekanti saulė man pasirodė kaip su pirkiniu gauta dovana, apdovanojimas už šiam išklerusiam būstui pajaustą meilę.

Dabar irgi stoviu verandoje, žvelgiu į horizontą ir laukiu, kol atvyks filmo kūrybinė komanda. Už plačiašakio ažuolo, augančio vejos gale, dangumi iš pradžių ima juostis rausvi, o tada oranžiniai kaspiniai. Kiekvieną dieną už medžio pakylanti saulė atrodo vis kitaip. Kai kada – kaip vientisas šerbetinis luitas, atslenkantis iš apačios kaip filmo pabaigos užsklanda ir užpildantis visą dangų. Kitomis dienomis šviesa prasiskverbia pro medžio lapus tikrai ryškiais taškeliiais pilkame danguje. Ažuolas dar kelias savaites neturės lapų, tik mažyčius gelsvus ir balkšvus žiedelius, kurie vienas kitą apdulkina ir žada po kurio laiko gilėmis nusėti

man veją. Kiemas geriausiai atrodo būtent balandį, o ypač rytais, kai rasos nubučiuota žolė atspindi saulės spindulius. Galbūt nežinau, kaip visa tai paaiškinti moksliskai, bet puikiai išmanau savo sklypo ritmą – visai kaip savo kūno. Šičia saulė pakils kiekvieną rytą.

Kol pažadinau vaikus, pamaitinau ir išlydėjau į mokyklą, spėjau šešis kartus persirengti. Dabar stoviu priešais veidrodį vilkėdama tuos pačius džinsus ir marškinėlius, nuo kurių ir pradėjau, ir suvokiu, kad visa bėda – plaukai. Nors dabar jie dar nesipučia taip smarkiai kaip rugpjūtį, vis dėlto atrodo gana netvarkingai. Holivudo gyventojai būtinai pažaboja savo neklusnius plaukus, o jeigu tie itin pašėlę, tai jų temperamentą bent jau perteikia profesionalia šukuosena. Panardinu galvą į vonios kriauklę, tada plaukų džiovintuvu atskirai išpučiu kiekvieną sruogą. Šito nedariau nuo pat savo vestuvių, kai vaikystės namų vonioje ruošiausi kartu su už nugaros susigrūdusiomis pamergėmis.

Kai plaukai tampa tiesūs, laikrodis vis dar rodo tik devynias. Svečių sulaukti turėčiau dešimtą, bet gerai žinau, kad, dar ilgiau pastypsojusi priešais veidrodį, tiek visko prisigalvosiu, kad supanikuosiu. Nusprendžiu, kad, kaip trisdešimt devynerių moteris ir dar dviejų vaikų motina, atrodau visiškai gerai. Be to, juk neketinu dalyvauti pagrindinio vaidmens atrankoje. Aš parašiau šitam filmui scenarijų. Nusprendžiu nuvažiuoti į centrą ir pasirūpinti keliais neskubiais reikalais. Gal namo sugrįšiu, kai jie jau bus pasirodę, ir apsimesiu: „Ak, visiškai nepastebėjau, kaip praskriejo laikas!“ Įžengsiu į patį holivudinės savo gyvenimo

dramos versijos vidurį, tarsi tai būtų koks nenormalus netikėtas vakarėlis.

Kiek įmanydama lėčiau nunešu batų porą į taisyklą ir panaršau knygyno nuolaidų lentyną. Dar stabteliu pono Meipltono ūkio prekių parduotuvėje pasišnekėti apie jo neseną klubo operaciją ir pasiimti krūvelės kryžiažodžių ir galvosūkių, kuriuos jis man visada atideda į šalį, skaičiuodamas savo savaitraštį. Atėjus dešimtai valandai, nebesugalvoju, ką daugiau nuveikti, taigi metas grįžti namo ir pažiūrėti, kaip atrodo filmavimo komanda ir kokios bus jų svečiavimosi pasekmės mano vejai.

Pasirodo, apsiskaičiavau – jie vėluoja, tad ir vėl įsitaisau verandoje. Įsikimbu į turėklą, išvydusi, kaip mano žvyrkeliu ima riedėti didžiuliai vilkikai, nulenkiantys į šalį žemiausių magnolijų šakų žiedus ir pabaidantys į dangų paukščių būrius. Vieną akimirką visa aplink atrodo kaip scena iš Hičkoko filmo.

Nieku gyvu nebūčiau šito nuspėjusi. Esu ne mažiau nei kas kitas nustebusi, kad *Arbatos namelį* nuspręsta paversti tikru kino filmu. Paskutinysis mano scenarijus *Kalėdiniai bučiniai* buvo skirtas aštuoniasdešimties minučių televizijos filmui su gerai apgalvotomis veiksmo pertraukomis, kad pakaktų vietos keturiasdešimt minučių trunkantiems reklaminiams intarpams. Dar anksčiau parašiau *Gimtojo miestelio širdis*, čia istorija buvo daugmaž tokia pati, tik veiksmas sukosi rudenį. Mano supergalia – sistemingai apgyvendinti vyrą ir moterį tame pačiame tviskančiame miestelyje su neįprastai laimingais žmonėmis, turinčiais absurdiškai nedidelių bėdų. Vyras ir moteris iš pradžių vienas

kito nemėgsta, bet vėliau įsimyli. Blyksi šypsenos, viskas puiku, kol vienas iš jų sumano palikti tą miestelį, bet, vos tik pasibaigus reklaminei pertraukėlei, jis ar ji sugrįžta. Ir taip kiekvieną mielą kartą.

Arbatos namelis nukrypsta nuo šitos formulės ir nepa-neigiamai yra pats geriausias mano parašytas darbas. Vos pabaigusi skaityti scenarijų, Džekė, mano agentė, iškart paklausė:

– Ar viskas gerai?

Tada nusijuokiau, nes šitas tekstas iš tiesų galėjo sukelti minčių, kad perėjau į tamsiąją pusę. Pasakojimas kur kas gilesnis, jame netrūksta emocinių kančių ir vidinių apmaš-tymų, be to, vyrukas pabaigoje aiškiai nesugrįžta. Per kelis mėnesius, kai Benas išsikraustė, Romantikos kanalui parda-viau du nuotaikingus, lengvus scenarijus, bet tada iš manęs išsiveržė šis gerokai tamsesnis pasakojimas. Išsiskyrus mano ir Beno keliams, mėginau savo asmeninio gyvenimo detales pasilaikyti tik sau, bet, panašu, kai kurios istorijos tiesiog prašosi būti papasakotos.

– Noriu pasakyti, kad scenarijus puikus, – toliau kalbėjo Džekė. – Bet labiau tinka rimtam filmui, o ne Romantikos kanalui. Jei tu ne prieš, pamėginsiu scenarijų pasiūlyti di-džiosioms kino studijoms.

– Šitaip tik švaistysi laiką, – atsakiau, savo priekiniame kieme raudama piktžoles. – Niekas nenori dvi valandas ste-bėti susikrimitusių ir vienišų veikėjų. Prisiekiu, pabaigoje mėginau pakelti nuotaiką, bet, kad ir kaip smarkiai sten-giausi, nė už ką negalėjau prisiversti parašyti, kad vyras vėl įžengia pro namų duris.

– Nora. Dar nepraėjo nė metai.

– Žinau. Todėl man ir reikia vėl imtis to, ką moku geriausiai. Su šituo tekstu daryk ką panorėjusi. Manau, galbūt man tiesiog reikėjo nusiristi nuo krūtinės šitą akmenį. Beje, kaip laikosi tavo mama?

– Jai viskas gerai. Grįžtant prie scenarijaus – duok man dvi savaites. Jis gali tau viską apversti aukštyn kojomis.

Pirmam vilkikui sustojus priešais namą, devyniems iš aštuoniolikos ratų spaudžiant mano veją, suvokiu, kad viskas iš tiesų apsigvertė aukštyn kojomis. Įsitveriu į verandos turėklą lyg į emocinį ramstį ir stebiu, kaip iš dar dviejų vilkikų ima virsti filmavimo kameros, apšvietimo įranga, baldai ir žmonės.

Prie manęs prisiartina jauna mergina ryškiai rožiniais plaukais ir segtuvu rankoje ir nusišypso:

– Labukas, tu tikriausiai Nora. Nepanikuok. Nes aš tavo vietoje tikrai pradėčiau panikuoti. Aš Vyzė, Leo asistentė.

– Labas. Ne, nepanikuoju. Žolę galėsiu pasėti iš naujo. – Paspaudžiu merginai ranką.

Prie mūsų prieina moteris, maždaug mano amžiaus, vilkinti juodą kombinezoną.

– Aš Meredith Kojen, vyriausioji prodiuserė.

– Nora Hamilton, šių namų savininkė, – išspaudžiu, vis dar įkibusi į verandos turėklą. – Ir rašytoja, – dar pridėdu, nes esu keistuolė.

– Klausyk, – sako Meredith. – Žinau, kad atnešėm chaosą. Ką čia besakysi, jau vien tik pats Leo gali įvaryt galvos skausmą. Mes čia triukšmausim ir padarysim baisią

netvarką, bet po dviejų dienų viską gražiai sutvarkysim ir vėl paliksim tave ramybėj. Daugių daugiausia – už trijų.

– Viskas gerai, juk to ir tikėjaisi. Iki šiol niekada nemačiau, kas dedasi kino filmavimo aikštelėje. Nekantrauju pamatyti. – Tiesiai ant žolės užrieda ir sustoja raudonas pikapas, tempiantis sidabrinį *Airstream* priekabinį namelį. – O kas čia?

Vyzė atsigręžia pažiūrėti ir nusikvatoja.

– Aha, štai ir jis. Čia, žinoma, yra Leo. Visi mes apsi stojome Bryzporto „Hiltone“, bet jis nepanorėjo gyventi viešbutyje. – Mergina pavarto akis ir vėl šypteli, tarsi šitas vyrukas, baigiantis iškuisti mano veją, yra kiek erzinantis, bet taip pat labai mielas.

– Leo Vansas ketina miegoti toj priekaboj? Mano kieme?

– Nieko nepadarysi, teks pakentėti. Toks jau jis žmogus, savotiškas. Bet viduje yra vonios kambarys, o mums į pagalbą atvažiuos gamtinių atliekų siurbimo automobilis. Taigi, gali nesijaudinti dėl savo namo.

Airstream namelio durys atsiveria ir pro jas žengia keturiasdešimtmetis basas vyras – kino superžvaigždė. Jo džinsai nusmukę žemai ant klubų, marškinėliai dviejose vietose įplyšę. Jam vertėtų pasitrupinti plaukus ir apskritai šitas vyras pernelyg išvaizdus, kad tikėtų vaidinti Beną. Kita vertus, juk mane vaidins Naomė Sančez. Vyras prisimerkęs pažvelgia į dangų, lyg mėgindamas susivokti kur esąs, tarsi išnirdamas į paviršių, ištisą parą pralindėjęs tamsoje. Dabar vienuolikta ryto. Mes – tik devyniasdešimt minučių kelio nuo Niujorko.

Leo Vansas yra geriausiai apmokama Holivudo pagrindinių vaidmenų žvaigždė. Žinau, nes pastarąsias tris dienas gūglinau jį. Jis turi kelis namus Manhatane, Bel Ere ir Antibo kyšulyje. Jam priklauso dalis NBA lygos akcijų. Jis neturi vaikų, niekada nebuvo susituokęs. Zodiako ženklas – svastyklės. Gimęs Naujajame Džersyje, turi brolių.

Mačiau visus iki vieno Leo filmus, bet tai jokia pagyra jam – tiesiog žiūriu labai daug filmų. Jis geras aktorius, žymiausias dėl savo firminio ugningo žvilgsnio. Turiu pasakyti, kad šiuo klausimu truputį persistengia. Savo pirmame filme – *Klevų naktys* – Vansas į jam talkinančią kino žvaigždę Ailiną Benet nukreipė tiek daug tokių deginančių žvilgsnių, kad tais pačiais metais buvo paskelbtas seksualiausiu vyru. Spėju, tada karšti žvilgsniai tapo jo vizitine kortele, mat nenustojo jų smaigstyti visuose kituose savo filmuose, netgi tada, kai karštai spoksoti buvo visiškai nereikalinga. Pavyzdžiui, *Mūšyje už namų frontą* jis deginamai žvelgia į savo ką tik apie nėštumą sužinojusią žmoną, šiai aiškindamas privalęs išeiti kariauti. *Grupiniame ieškinyje*, karo akademijoje sakydamas mokslų pradžios kalbą, ugningomis akimis narsto visų kadetų tėvus ir senelius. O ką jau kalbėti apie *Afrikos rožę*. Pabėgėlių centras, kuriame nevaldomai išplito maliarija, yra nekokia vieta liepsnojantiems žvilgsniams. Panašu, kad Leo Vansas nesuvaldo savo seksualumo protrūkių.

Kai prigesina ugningumą, Vansas pasižymi įspūdinga šypsenų kolekcija ir kiekviename filme demonstruoja vis kitą eksponatą. Jo šypsniai gali būti patys įvairiausi – nuo nedrausių iki maniakiškų. Visuomet žavėjaisi jo gebėjimu

per visą filmą išlaikyti vieno tipo šypseną. Įdomu, kokią sugalvos *Arbato nameliui*. Kaip būtent jis įsivaizduoja besišypsant Beną? Aš nė neprisimenu, kada paskutinį sykį mačiau jo šypseną.

Leo Vansas kulniuoja link mano verandos, tad pasiruošiu su juo susipažinti. Tobulas ekrane ir apšepęs gyvenime, jis bus transformuotas į daugybę problemų turintį vyrą, kuris galiausiai nusprendžia palikti moterį, su kuria kūrė bendrą gyvenimą. Lyg tyčia būtent apie tokį siutinantį Beną man pagaliau pavyko parašyti šio to vertą scenarijų. Nusišypsau suvokusi, kaip ironiška, kad šitaip Benas man vis dėlto ištiesė pagalbos ranką.

Leo praslenka pro šalį, tarsi manęs čia nė nebūtų, tada stabteli ir žingteli atbulas.

– Tau trūksta vienos duobutės skruoste, – prataria.

– Antroji viduje, – atsakau.

Jis linkteli ir įžengia į mano namą, tarsi būtų jo savininkas. Nė iš tolo nepanašu į žavią dviejų veikėjų pažintį.

Pirmas susitikimas su filmo režisieriumi Martinu Koksui toks pat bauginantis, kaip ir įsivaizdavau. Vyzė nusekė Leo į vidų, todėl Koksas mane su Meredith suranda verandoje.

– Jūs tikriausiai Nora? – Jis neaukštas, bet atrodo didelis. Negaliu nuspręsti, ar jis yra stambus, ar tiesiog jo buvimas šalia savaime užgožia erdvę.

Paspaudžiu jam ranką ir pasisveikinusi stengiuosi daugiau nieko nepridurti. Jeigu pradėsiu šnekėti, pasakysiu, ką maniau apie jo finalinę *Aleastro* sceną, ir paaiškinsiu, kodėl galvoju, kad jam iš panosės buvo nugvelbtas „Oskaras“. Dar

pasakysiu, kad vien tik apšvietimas filme *Moteris apačioje* buvo fenomenalus. Laikau užčiauptą burną visų labiausiai dėl to, kad neleptelėčiau žodžio „fenomenalus“.

– Taigi, ar galėtume jį pamatyti? – klausia režisierius. Nusivedu jį ir Meredith už namo, kur, visai priešais mišką, stūkso mano arbatos namelis. Iki jo neveda joks takas, reikia eiti veja, todėl beveik kaskart, panorus aplankyti arbatos namelį, tenka sušlapti kojas. Didžiules ažuolines duris iš įpročio palikau praviras, nes tada pro namelio galinėje sienoje įtaisytą langą plieniniu rėmu galima žiūrėti tiesiai į miško gilumą. Toks vaizdas man kelia pojūtį, kad nėra nieko neįmanomo.

Arbatos namelis man šventa vieta. Tai erdvė, kurioje pavyko įkurdinti išorinių aplinkybių nepaliestą savo dalį, užsiimančią rašymu. Be to, kitaip negu namas, ši erdvė visiškai atspari atšiauraus oro negandoms. Visuomet įsivaizdavau, kad Ferklotams šis arbatos namelis, visai kaip ir man, reikškė vietą, kur židinyje spragsi liepsna, o priešais pūpsos stalas su arbata ir mėgstamais užkandžiais. Įsivaizdavau, kaip čia susitinka, kuždasi ir pirmą kartą pasibučiuoja įsimylėjęliai. Benas namelį visados norėjo panaudoti kaip sandėlį.

Kas žino, galbūt kada nors taip ir būtų nutikę. Mano įsitikinimas, kad pasaulyje visų mažiausiai trūksta naujų vietų daiktams kaupti, ir Beno tikėjimas, kad jam reikia trečio motociklo, visuomet grūmėsi tarpusavyje. Tarp daugybės kitų paguodžiančių skyrybų pasekmių yra tai, kad Benas išsivežė daugumą savo daiktų ir nesiėmė kovoti dėl vaikų.

Arbatos namelis buvo reikšmingas mūsų santuokos subyrėjimo istorijoje, todėl ir pelnė garbę tapti scenarijaus

pavadinimu. Benas nekęsdavo, kai ĉia leisdavau laiką. Jis nekentę ir mano darbo. Nekentę, kad bętent aš pastaruosius dešimt metų apmokęjau šeimos sąskaitas. Beje, šitai nepatiko ir man. Kuo labiau augo mano indęlis į šeimos gerovę, tuo smarkiau jis manęs nekentę. Kuo smarkiau jis manęs nekentę, tuo daugiau dirbau, kad pataisyĉiau situaciją. Mano kęrybinis darbas arbatos namelyje buvo veidrodis, į kurį Benas atsisakę pažięręti. Ar bent jau taip viskas vyksta filmo scenarijuje. O kaip realybęje, nę nežinau – gal jis mane paliko, nes noręjo turęti daugiau erdvęs savo daiktams sandęliuoti. Benas nuolatos kone visko troško daugiau.

Dabar, mums artęjant prie namelio, išgirstu, kaip Martinui uęžgniaužia kvapą.

– Jis atrodo kaip iš pasakos, – pareiškia jis. – Nuotraukoje nematyti nę pusęs šito grožio.

Šypteliu ir einu toliau.

– Na, jis tikrai įkvęptas kitos epochos. Jame ir rašau.

Oras, kaip balandį, šiltas, tad skalęno stogas po naktinio lietaus tviska saulęje. Abipus durų auga po didžiulį hortenzijų kręmą. Kol kas pirmieji viltingi šviesiai žalsvi lapai dar tik formuojasi, bet jau greit abu kręmai išsprogs dangaus męlio spalvos žiedais sulig mano galva.

– Jei bętumęte galęję palaukti iki liepos, bętumęt pamatę, kaip šitie kręmai žydi, – pasakau pati sau, nes Martinas jau spęjo įžengti į vidų.

– Tiesiog tobula, – pakomentuoja jis, delnais braukdamas per sienų lentas. Jis išsitraukia nešiojamąją radijo stotelę ir diktuoja: – Aš arbatos namelyje. Atneškite dieniņius patalus, noriu pasinaudoti popietine treĉios valandos

saulės šviesa, kuri kris pro galinį langą. Dar atneškit šluotą. Ir pasirūpinkit, kad Naomi ir Leo būtų atliktas makiažas.

Meredith man greitosiomis mirkteli, matyt, kad neįsižeisčiau dėl nurodymo atnešti šluotą. Atsakydama tik gūžteliu pečiais. O kas man darbo?

– Gerai, išeinu, kad jums nesimaišyčiau. Sakykit, jeigu ko nors prireiks.

Grįžtu į namą ir pajuntu palengvėjimą, kad jis tuščias. Pro kiekvieną langą matyti judėjimas: įrieda maisto vagonėlis, kažkokia moteris vaikosi Leo nešina buteliu su purkštuku. Iš didžiausio priekabinio namelio išnyra Naomė Sančez, jos kojos atrodo velniškai ilgos net ir vilkint senamadišką suknelę. Tegaliu spėti, kad ji apsirengusi taip, kaip Martinas įsivaizdavo atrodant mane. Pirmą kartą Naomė Sančez pamačiau *Gatvės merginos keršte*, kai jai buvo maždaug dvidešimt penkeri. Filme buvo viena scena, kur Naomės veikėja sužino esanti išduota ir kamera taip priartino jos veidą, kad šis užpildė visą ekraną. Tada pagalvojau: o kur jos odos poros? Dabar, trisdešimt dvejų, ji vis dar yra gražiausia mano kada nors matyta moteris.

Parašau žinutę Keitei: *Leo Vansas buvo užėjęs į mano namą. Naomė Sančez atrodo tiesiog nepakartojamai.*

Keitė: *Mirštu.*

Sunku susigaudyti, kuo turėčiau užsiimti. Na, juk esu namie, šita erdvė neskirta darbui – rašyti. Namas yra vieta, kur būnu mama. Virtuvėje po pusryčių vis dar netvarka, ir man dingteli, kad Leo Vansas matė blynų tešla aptaškytus indus ir užuodė keptos šoninės riebalus. Šiek tiek

susierziniu, suvokusi, kad jis pro čia praėjo, ir imu švarintis. Būtinai reikės nubrėžti kokias nors ribas. Nenoriu rytoj čia įžengusi rasti Vanso, tuo savo deginamu žvilgsniu nužiūrincio mano indaplovę.

Paskambinu seseriai, bet atsiliepia auklė.

– Ji kažkur išėjusi su draugėmis, – paaiškina Leonora.

Penė ir jos vyras Rikas gyvena Manhatane ir Ist Hamptone, abu dažnai pasirodo *Town & Country* žurnalo puslapiuose, vilkėdami prašmatnius drabužius ir būdami prašmatnių žmonių kompanijoje. Dabar pirmą sykį gyvenime aš užsiimu kažkuo šaunesniu nei Penė, todėl palieku jai žinutę:

– Prašau, pasakyk jai, kad skambinau ir kad Naomé Sančez ir Leo Vansas dabar mano kieme.

Leonora sucypia, tad lieku patenkinta.

Iščiustijusi virtuvę, bandau prisiminti, ką tokiu metu įprastai daryčiau. Šiandien trečiadienis, o trečiadieniais mes valgome netikrą zuikį. Na, žinoma! Iš šaldiklio ištraukiu puskilogramį maltos kalakutienos ir padedu ant lentynos, kad atitirptų. Šitai neužtrunka tiek ilgai, kiek tikėjaisi.

Stebiu veiksmą iš kampingio saulėtojo kambario. Jie filmuoja sceną, kurioje aš pareiškiu Benui, kad situacija pagerėtų, jei mes abu gautume pastovų atlyginimą. Tą dieną Benas mane priskyrė į tą pačią kategoriją, kaip ir visus kitus žmonės, kuriems trūksta gebėjimo įtikėti jo svajonėmis. Jis pareiškė, kad esu dronas, robotas, sustabarėjusios tvarkos vergė. Esu tikra, kad būtent tas barnis tapo paskutiniu kantrybės taurę perpildžiusiu lašu. Įsivaizduoju, kaip mano

žodžiai sklinda iš tobulų Naomės Sančez lūpų, ir pradedu abejoti, ar šiam filmui nebus parinkti visiškai netinkami aktoriai. Kaipgi Leo Vansui pavyks lygiai taip pat kaip Benui abejingai sureaguoti į tai, ką girdi, žvelgiant į tokią moterį? Atrodo neįtikėtina, kad tokie patrauklūs žmonės, kaip tuodu, nerastų būdo išspręsti tarpusavio problemų. Joks vyras nesugebėtų palikti Naomės Sančez.

Visą valandą stebiu, kaip vyksta filmavimas, ir staiga suprantu, kad jau metas važiuoti vaikų. Atidarau garažą ir ten randu tris rūkančius vyrus. Jie numeta cigaretes ir užgesina batų kulnais, tada pasitraukia į šalį manęs praleisti, mandagiai pamodami rankomis, tarsi atsiimčiau patarnautojo pastatytą automobilį. Neturiu kitos išeities, tik sukti ant savo vejos, kad apvažiuočiau palei namą išsirikiavusius sunkvežimius, tada žvyrkeliu išriedu į pagrindinį kelią.

Geras jausmas visą šį chaosą palikti už nugaros ir traukti į Lorel Ridžą, kur niekas niekada nesikeičia. Benas mane atsivežė į šį miestelį todėl, kad tiesiogine šio žodžio prasme nebeturėjo kito pasirinkimo. Iš tiesų jis norėjo gyventi didmiestyje – jei tiksliau, gyventi taip, kaip Penė. Bet kai toks variantas pasirodė pernelyg brangus, užsimanė didelio namo priemiestyje ir gero susisiekimo su miestu. Tai irgi buvo neįkandama. Kai laukiausi Artūro ir mano pilvas vis augo, tapo akivaizdu, kad mudviejų su Benu kuklaus vieno kambario butuko bus negana, ir laikas nuspręsti, ką daryti, labai greitai seko. Galiausiai sumokėjome dvidešimties tūkstančių dolerių pradinį įnašą už trijų šimtų tūkstančių dolerių vertės namą, kuris toli gražu nebuvo arti didelio miesto, kaip svajoto Benas.

Jis visiems savo draugams papasakojo, kad nusipirkome nugriauti tinkamą namą visiškame užkampyje vien dėl investicijos. Kad mūsų nauja gyvenamoji vieta yra daug žadanti ir besiplečianti. Pastarasis melas mane ypač prajuokino, nes šito miestelio šūkis galėtų būti „Mes nei daug žadame, nei plečiamės!“. Šis miestukas labai skausmingai reaguoja į bet kokią progresą ir slapta tiki tapęs pavyzdžiu kuriant disneilendo Pagrindinę gatvę. Čia turime vietinį Architektūros ir planavimo komitetą, kurio vienintelė užduotis – sutrukdyti tokiems žmonėms kaip Benas paversti Lorel Ridžą mažiau žavingu.

Nuo pat miestelio įkūrimo čia turime tik šešias ar septynias parduotuves. Jų savininkai mėgaujasi kultą primenančiu nuolatinių lankytojų lojalumu. Lorel Ridže visada gali nusipirkti plaktuką iš gero pažįstamo ir porciją ledu, kurią tau paduoda vietinis paauglys. Retkarčiais miestelyje išdygsta ir vėl pranyksta viena kita naujoviška parduotuvėlė, nes žmonės iš Manhatano atvyksta tikėdamiesi mums pardavinėti madingus vitaminų rinkinius ar suasmenintus sausainėlius šunims. Bet tokie versliukai čia neišsilaiko ilgiau nei metus.

Miestelio pakraštyje įsikūrusi Lorel Ridžo pradinė mokykla. Pastatau mašiną ir tarp žaidimų aikštelėje besibūriuojančių vaikų tėvų susirandu drauges, tarsi šiandien būtų visiškai eilinė diena.

– Vajetau, greit viską pasakok, – pareikalauja Džena. Ji kartu su Keite stovi po krepšinio lanku.

– O ką pasakot? – atsakau, apsimesdama abejinga. – Tiesiog leidžiu laiką su Leo ir Naome, nieko ypatingo.

– Ar jis labai simpatiškas? Ar į tave pasižiūrėjo tomis akimis? – klausia Keitė.

– Taip ir ne. Jis baisiai simpatiškas, bet beveik visai į mane nežiūrėjo.

– Vadinasi, su plaukais vargai be reikalo? – Džena turi omenyje, kad pasistengiau džiovintuvu suformuoti šukuoseną.

– Taip, truputį persistengiau, – pripažįstu. – Jei būtum mačiusi Naomę Sančez, suprastum, kodėl jis į mane nekreipė jokio dėmesio.

– Labas, Nora. – Prie mūsų ateina Molė Richter. – Gerai atrodo, šauni šukuosena.

Molė yra ta tipinė kalė, kuri tokia jau buvo vidurinėje mokykloje ir niekad iš to neišaugo. Privalome su ja maloniai elgtis, nes Molė vadovauja Tėvų ir mokytojų komitetui ir, panašu, turi galią ką panorėjusi paskirti atlikti savanoriško darbo užduotis. Vengiame Molės Richter lygiai taip pat, kaip anksčiau žmonės vengdavo būti pašaukti į karą.

– Girdėjau, kad šią savaitę pas tave Holivudas, – tęsia ji.

– Taip, tiesa. – Kai šnekiesi su Mole, labai svarbu jai nepakišti jokios naujos informacijos ir neužduoti jokių papildomų klausimų.

– Išties miela. Neužmiršk, kad kitą trečiadienį po pamokų vyks *Oliverio Twisto* repeticija, o aš tave užrašiau užkulisiuose prižiūrėti vaikus.

– Kaip galėčiau užmiršti? Artūras tik apie tai ir tešneka.

Na va, išsidaviau. Man jokiu būdu nederėjo darytis tos šukuosenos. Keitė aikteli, tarsi būčiau pradėjusi grimzti į

lakuji smėlį, o ji po ranka neturėtų virvės, kurią galėtų man mestelėti.

– Aha, vadinasi, Artūrą domina svarbus vaidmuo? – Molė neduoda progos atsakyti. – Puiku! Kaip tik ruošiausi tave paskirti spektaklio stebėtoja, o jeigu jis žada gauti rimtesnį vaidmenį, tu bet kuriuo atveju išitrauksi į pasirodymo reikalus. Nuostabu. – Ji kažką pasižymi leitenanto Kolambo stiliaus užrašinėje, pasisuka ant kulno ir nuskuba tolyn.

Džena juokiasi:

– Na ir papuolei.

– Taip, nors nesinori pripažinti, kaip reikiant papuolei, – antrina Keitė. – Jeigu atsisakysi, nors ji tau ir neduotų tokios galimybės, ji pasistengs, kad Artūras vaidintų medį ar akmenį, ar ką panašaus. – Šiandien kaip tik turėjo vykti vaidmenų skirstymas, todėl viliuosi, kad Molei bus per vėlu parodyti savo galią ir daryti spaudimą, pasinaudojant mano dešimtmečiu sūnumi. Artūrą pastaruoju metu lydi begalė pavasarinių sporto nesėkmių, tad šitas spektaklis jam tikras išgelbėjimas.

– Žinau. Bet viskas bus gerai. Jeigu Artūras gaus norimą vaidmenį, paprašysiu kitų, kad man padėtų.

– Niekas nenori padėti, – sako Džena.

– Tada teks daryti viską, kas paskirta. Šitas spektaklis Artūrai reiškia labai daug. Pirmą kartą nuo tada, kai mus paliko Benas, matau jį šitaip dėl ko nors besidžiaugiantį.

Dažniausiai neminiu Beno. Ne todėl, kad būtų pernelyg skausminga, o dėl to, jog beveik niekada apie jį negalvoju. Dabar po mano žodžių stoja nemaloni tyla ir, panašu, ji suveikia mano naudai.

– Mes tau padėsime, – pareiškia abi draugės.

– Jūs pačios šauniausios.

Pasigirsta mokyklos skambutis ir iš pastato pasipila dešimtys vaikų. Artūras pribėga prie mūsų grupelės, numeta kuprinę man prie kojų ir nusiveja kitus vaikus į laipiojimo aikštelę netoliese. Nesu tikra, ką toks elgesys pasako apie gautą vaidmenį.

Bernadetė, aštuonmetė mūsų šeimos viršininė, atlėkusi vos manęs nepargriauna ir įnirtingai apkabina.

– Ar jis ką nors sakė dėl tavo plaukų?

– Ne, nesakė. Gal reikėjo verčiau pasidaryti tokią šukuoseną kaip tavo. – Delnais perbraukiu jos rudas garbanas, kurios atrodo kaip nuvogtos tiesiai iš filmo *Mažieji nenaudėliai* ir primena senamadiškas mergaičių šukuosenas.

– Einam, – paliepia duktė. – Po trijų valandų jie išvažiuos.

– Bet vėl sugrįš rytoj, – pasakau. Bernadetė mane nugalbia taip, tarsi būčiau netekusi proto. – Na, gerai.

Šūkteliu Artūrą ir jis nenoromis velka kojas per žaidimų aikštelę.

– Rimtai? Dar tik po trijų penkiolika. Ar keistuolei būtina tuoj pat grįžti namo ir spoksoti į kino žvaigždes? – Artūras ore paraito pirštus, bet jam nesiseka atrodyti kaip minėtam keistuoliui.

– Kaip sekėsi peržiūra? – pasiteirauju.

– Gavau vaidmenį. – Artūras šypteli puse lūpų, šitaip parodydamas, kad nenori aikštelėje kelti scenos.

Pakeliu nuo žemės jo kuprinę.

– Geriau eikime iš čia, kol dar nepadariau ko nors gėdingo.

Kai pasiekiam paskutinį namo vedančios gatvelės vingį, Bernadetė nebegali ramiai nusėdėti vietoje. Artūras iš visų jėgų stengiasi apsimesti, kad didžiausios Holivudo žvaigždės jam nedaro jokie įspūdžio ir kad tai jiems pasisekė, jog gali su juo susipažinti. Galų gale, juk jis ką tik gavo svarbų vaidmenį *Oliverio Twisto* spektaklyje.

– Mama, ji mums daro gėdą. Per pertraukas ir pietus visi manęs klausinėjo apie tą filmą. Mes tuoj būsim šito miestelio keistuoliai.

Kol išvystame savo garažą, prariedame pro *Airstream* priekabinį namelį ir du ilgus vilkikus. Tačiau tada pamatau, kad kelią užstoja stalias, apkrautas pyragėliais ir sumuštiniais. Nuleidžiu keleivio pusės langą ir mosteliu į garažo vartus. Palankiai nusiteikęs vyrukas raudona kepurėle su snapeliu įduoda mano vaikams po spurgą ir perkelia užkandžių stalą į verandą.

– Eina sau, – pareiškia Bernadetė.

– Čia tiesiog spurga, – atsiliepia Artūras.

Sėdėdama automobilyje, nuleidžiu garažo vartus už nugaros ir džiaugiuosi vėl atsidūrusi savo kokone. Kieme vien triukšmas, padangos ir manęs neliečiančius sprendimus priimantys žmonės. Užlipusi į antrą aukštą, užtraukiu visas užuolaidas. Dabar bus ruošiami namų darbai, tada valgoma vakarienė, po to žiūrėsime *Laimės ratą* ir bus galima prigulti. Holivudo sutartyse numatyta, kad jie privalo pasišalinti iki šeštos.

Kai laiptais pasukam į virtuvę, Bernadetė nebeišlaiko:

– Ar jau sutikai Naomę? Ar ji tokia pat graži, kokia buvo

Jūrininko žmonoje? Ar Leo irgi jau čia? Ar jis aukštas, o gal nelabai? Franė sako, kad jis žemas ir kad turi atsistoti ant dėžės, kai jie... – Pasiekusi laiptų viršų, ji nutyla, nes pamato prie mūsų virtuvės stalo įsitaisiusį Leo. Bet ir be šio vaizdo ji turbūt užduso kopdama laiptais.

Leo lėtai atsistoja, išsitiesia visu maždaug metro devyniasdešimties ūgiu ir griežtai nužiūri Bernadetę.

– Nesu žemas, jaunoji panele.

Bernadetė vienu metu nusišypso, išrausta ir delnais užsidengia veidą.

– Aha! Štai kur ji! – Leo pamoja į Bernadetę rankoje laikomu buteliu alaus. Pastebiu, kad tai mano „tam atvejui, jei užsuktų Keitė su Mikiu“ laikomas alus.

– Kas tokia? – šiek tiek sunerimęs paklausia Artūras.

– Trūkstama duobutė skruoste. Ieškojau po visus namus. Pasirodo, dingusi tavo mamos duobutė yra čia pat, tavo sesutės skruoste.

Bernadetė negali nustoti šypstotis, o Artūras pavarto akis.

Suvokiu, kad nuo tada, kai čia užlipome iš garažo, nepakrutėjau iš vietos. Stoviu sustingusi su puse spurgos saujoj.

– Taip, puikiai padirbėta. Būtent ten ją ir pasidėjau.

Leo vėl imasi gurkšnoti alų ir, užslinkus tylai, kuri, regis, nepatogi tik man vienai, pratęsiu:

– Taigi, aš Nora. Esu scenarijaus autorė, o čia mano namai.

– Leo.

– Aš Bernadetė, o čia – Artūras.

– Sveikučiai.

– Kodėl tu dabar čia? – klausia Artūras.

– Jau atidirbau savo dalį, jie dar filmuoja kelias scenas vien tik su Naome. Šita istorija tokia niūri.

– Na, taip, kai ją rašiau, buvau prastos nuotaikos.

– Dabar jos nuotaika jau geresnė, – įsikiša Bernadetė.

– Taip. Ir mums trims jau metas imtis namų darbų, – pareiškiu.

– Pabūsiu truputėlį ilgiau. Mano priekabiniame namelyje karšta, be to, kaip tik sprendžiu šitą, – parodo kryžiažodį, kurį saugojau būtent šiam vakarui. Šiandien trečiadienis, mano mėgstamiausia diena kryžiažodžiams spręsti – ne pati lengviausia, bet ir ne per sunki. Vaikai tą žino ir vienas po kito pradeda į mane žvilgčioti, negalėdami aiškiai nuspėti, kas nutiks toliau.

– Na, gerai, – atsakau. Veja, alus, kryžiažodis. Mintyse seku jo padarytą žalą.

Su spurga saujoj atsistoju prie kriauklės ir stebiu svečią ir savo vaikus. Šie iš kuprinių traukia aplankus, stengdamiesi elgtis įprastai. Bernadetei prireikia žymeklių, tad Leo jai kelis perduoda. Spalvindama mergaitė jį stebi. Artūras turi trupmenų užduočių lapą, viską reikia išspręsti per minutę, todėl telefone įsijungia laikmatį. Stebiu šitą tarpusavyje nederančią trijulę tarsi sceną iš nežinia kokio filmo.

– Taigi, ką dažniausiai veiki tokiu metu? – pertraukia tylą Leo.

– Ak taip, pradedu ruošti vakarienę. – Dėkinga už priminimą, imu sukiotis po virtuvę. Atsikratau spurgos, nušluostau stalviršį, atidarau šaldytuvą. Ant stalo kalakutienos

faršas jau spėjo atšilti, dabar tereikia kiaušinio. Kalakutieną sudedu į dubenį ir įmušu kiaušinį.

– Dieve šventas, ką tu čia darai? – klausia Leo. Nors kiti sulaukia jo įžymiojo deginančio žvilgsnio, aš gaunu tik iš pasibjaurėjimo primerktas akis.

– Šiandien netikro zuikio trečiadienis, – paaiškina Bernadetė.

– Negali būti, kad jis taip ruošiamas, – lyg apkerėtas pakomentuoja Leo.

Susmulkinu svogūną ir beriu ant mėsos. Tada ant viršaus pabarstau džiuvesėlių. Leo negali atitraukti akių nuo dubens.

– Tai pats šlykščiausias dalykas, kokį kada nors mačiau.

Kai imu viską minkyti rankomis, prideda:

– Paskubėjau tą sakyti.

Vaikai nusikvatoja.

Maždaug penktą valandą virtuvėje pasirodo Leo ieškanti Vyzė ir visai nenustemba jį radusi įkaušusį.

– Nagi, mums reikia tave vėl paruošti. Kol dar nesutemo, turime perfilmuoti kelis momentus.

Leo veidas persikreipia, lyg jį būtų apėmusios milžiniškos kančios, – taip susiraukia mano vaikai išgirde, kad vakarienei valgysime žuvį.

– Ne. Maldauju. Tik nesakyk, kad šiandien reikės dar dirbti.

– Žinoma, kad reikės. Juk čia galime filmuoti tik dar vieną, daugiausia dvi dienas, o tada teks išvykti.

Leo stipriau suspaudžia butelį.

– Bet šitas filmas toks slegiantis. Vaikai, jūsų mama tokia slegianti. Tiesiog nebegaliu išverti.

– Iš tikrųjų tai ji smagi, – pareiškia Artūras. – O kiti jos filmai gana kvaili, su ypač laiminga pabaiga.

– Jis teisus, – prisipažįstu. – Kvaili ir laimingi. Šitas scenarijus vienintelis toks. Atleisk.

Leo tyrinėja ištuštintą alaus butelį.

– Ar jis negalėtų tiesiog imti ir sugrįžti? Tarsi jam nušvistų ar panašiai?

Artūras nunarina galvą, apsimesdamas, kad tikrina išspręstas užduotis. Jeigu Benui nušvistų, atvira Artūro žaizda kaipmat apgytų.

– Jis tikrai nesugrįš, – pasakau.

Sudomino? Pirkite knygą
NORA NUKRYPSTA NUO SCENARIJAUS
bene geriausia kaina **ČIA**

„Visa širdimi pamilau šį romaną.
Jame nestinga sumanumo, romantikos,
humoro ir šilumos.“

Beth O'Leary, romano *Atskirai kartu* autorė

Nora geriau už kitus žino, kokia yra meilės formulė. Juk ji kuria scenarijus romantiškų filmų kanalui! Bet kai jos savimyla ir išnaudotojas vyras išeina ir palieka žmoną su dviem vaikais, Nora savo subyrėjusią santuoką išmaino į grynuosius, parašydama patį puikiausią filmo scenarijų. O filmavimo aikštele sumanoma paversti rašytojos šimtametį namą! Kai jos buvusį sutuoktinį parenkamas vaidinti seksualiausiu vyru pasaulyje neseniai paskelbtas Leo Vansas, tampa aišku, kad Noros gyvenimas visiems laikams pasikeis.

Kai filmavimo darbai baigti ir visa komanda išvyksta, rytą Nora randa Leo savo verandoje su pustuščiu buteliu tekilos. Garsus aktorius turi pasiūlymą – sumokėti po tūkstantį dolerių už dieną, jeigu Nora jam leis čia pagyventi savaitę. Septynios dienos: toks laiko tarpsnis gali praeiti kone akimirksniu, bet kartais – prilygti amžinybei. Tiek laiko tikrai užtenka įsimylėti. Ir likti sudaužyta širdimi.

